

Φαρᾶν τοπογραφικὰ καὶ ἐπιγραφικά· ὑπὸ Ἀ. Σκιᾶ.

107

‘Ο τύπος μημόδιον αἰώνιον ὑπομιμήσκει· ήμάς ἀττικήν τινα χριστιανικὴν ἐπιγραφὴν, ἐν τῇ κεῖται «Κυμητῆριον [Τ]ερων] νῦμον ἔωνον» (Πανάρετος Κωνσταντίνης ἐν «Παρογασῷ» τόμ. F' (1882) σ. 82, ἀριθ. 6).

Ἀριθ. 48. Ἐπιγραφὴ Μακεδονίας· ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἀντωνίου ἔνθ' ἄνω σ. 220, ἐν ὑποσ. 1, ὡς ἔξης·

Μημόδιον Θεοδοτίας καὶ Ασπιλίας παρθένων.
Κατὰ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἐπιγραφῆς, ἐν πίν. 4^ῳ ὑπ' ἀρ. 17, ἀντὶ Θεοδοτίας ἀνάγνωθι Θεοδοσίας.

Ἀριθ. 49. Ἐπιγραφὴ κεχρονισμένη, τοῦ ἔτους ζελα' [=1622/3], ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἀγ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Πέτρου Δ. Παπαγεωργίου ἐν Byzant. Zeitschr. 1898, 82, ἀριθ. 3. ‘Ο ἐκδότης σημειούμενος περὶ τοῦ μνημείου: «Ἐν τῇ νοτίᾳ πλευρᾷ τῆς μονῆς ἔνωθεν κρήνης ἐντετειχισμένη πλάξ φέρει ἐπιγραφὴν 1623 κεφαλαίοις γράμμασι, ποικίλως συμπεπλεγμένοις καὶ δυστερμηνεύτοις» ἀνέγνω ὥδε·

+ Πότισον Ξε ξωρὸν πῶμα τήνδε,
τὴν ποτίζουσαν ἡμᾶς τὸ ῦδωρ τοῦτο
οργοινην πληνην (sic) τοῦ τε Παντευγενήου
θυγάτηρος ὑπάρχουσα τοῦ Ιωάννου
οὐδὲ η πατρὶς ἦν ἐκ Σιδηροκαυσίας
ἐν ἔτει ,ζελα'. N. ε.

Κατ' ἐμὲ ἡ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου 3 λέξις κεφαλαιοποιηθήτω: *Ρηγοίνην* (= *Ρηγίνην*, θηλυκὸν τοῦ *Ρηγῖνος* ἀνορθόγραφον). Τὸ *Ρηγίνα* κεῖται ἐν ἐπιγραφῇ χριστιανικῇ Ἀττικῆς τῶν πρώτων αἰώνων. Τὸ «Ἀρμονίαν» 1900, 33, ἀριθ. 29 καὶ AM 1888, 254). Εἶναι δὲ ἡ *Ρηγίνη* αὕτη κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἡ ἀναλώσασα πρὸς κατασκευὴν τῆς αρήνης. Ἐν δὲ τῷ πληνην τῷ κειμένῳ ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ ὑπολανθάνει κατ' ἐμὲ τὸ γννήν.

Ἀριθ. 50. Ἐπιγραφὴ κεχρονισμένη τοῦ ἔτους 1071 εὑρεθεῖσα κατὰ τὴν νοτίαν Πωσίαν· ἐδημοσιεύθη ὑπὸ B. Latyschew μετὰ πανομοιοτύπου ἐν Bull. de la Commission impériale archéologique τῆς Πετρουπόλεως, τεύχ. XIV (1905) σελ. 132 κάτ., ἀριθ. 3. ‘Ο ἐκδότης ἀναγινώσκει·

.... Ιωαννίκιος μοναχὸς δὲ καὶ οἰκοδόμος εἰς τὴν ἀγίαν μονὴν ταῦτην ...

“Εγων ὑπ’ ὅψει τὸ πανομοιότυπον ἀναγινώσκω·

... ὁ Σ' [=καὶ] ὑ[κο]δομ(ή)σ(ας) τιν αγ(ίαν) μον(ήν)
αντ(ην)

Ἐν Μονάχῳ.

N. n. Ἀ. Βέης.

Τοπογραφικὰ καὶ ἐπιγραφικὰ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φαρῶν καὶ τῶν πέριξ.

ὑπὸ

Ἀνδρέου Ν. Σκιᾶ.

Κατὰ μῆνα Αὔγουστον τοῦ ἔτους 1901 διατρίξων ἐν Καλάμαις ἔλασθον παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου ἐντολὴν νὰ παρασκευάσω δαπάνῃ αὐτοῦ γύψινα ἐκμαγεῖα τῶν ἐντὸς τῆς βραχιώδους γχράδρας τοῦ χειμάρρου Νέδοντος ἐπὶ τῶν βράχων ἐγκεχαραγμένων ἀρχαῖκῶν ἐπιγραφῶν, τῶν ἐκδεδομένων τὸ τελευταῖον ὑπὸ H. Röhl ἐν Inscriptiones Graecae antiquissimae ἀριθ. 74 καὶ

R. Meister ἐν Collitz, Sammlung der griechischen Dialekt-Inschriften III ἀριθ. 4673. Τὰ ἐκμαγεῖα ταῦτα παρασκευασθέντα ὑπ' ἐμοῦ εἰσήχθησαν εἰς τὸ Ἀθήνας Ἐπιγραφικὸν μουσεῖον, ταυτοχρόνως δὲ ἐξηρεύνησα καὶ ὄλλα τινὰ ἀρχαῖα λείψανα ὑπάρχοντα ἐν Καλάμαις καὶ τοῖς πέριξ, τὸ δὲ πόρισμα τῆς ἐρεύνης ταύτης ἐκτίθεται ἡδη ἐντύθα.